Twee jubilea

✱ ✱ Van de in dit nummer beschikbare ruimte ✱ wordt het merendeel ingenomen door artikelen in het kader van twee jubilea: de Geneeskundige Troepen vieren hun eeuwfeest en de Luchmacht Stafschool voltooide haar tweede decennium.

☆ ☆ ☆

De Geneeskundige Troepen vervullen naast het verplegend en verzorgend personeel een belangrijke taak in de militair geneeskundige dienst. Reeds in 1820 vond overleg plaats over het oprichten van een formatie hospitaalsoldaten; in de „Tiendaagse veldtocht" was deze soort militairen al daadwerkelijk actief, doch het duurde tot 7 april 1869 voordat twee compagnieën officieel in de organisatie van de Koninklijke Landmacht werden opgenomen.
Ter gelegenheid van het jubileum wordt een gedenkboek uitgegeven, getiteld „Van hospitaalsoldaten tot Geneeskundige Troepen" (180 blz., 50 illustraties, vierkleurenomslag, verkrijgbaar à *f* 5 bij het Opleidingscentrum te Amersfoort). Het boek volgt de ontwikkelingen op de voet.
Tussen 29 april en 3 mei vinden — eveneens te Amersfoort — enkele festiviteiten plaats, die op 3 mei worden besloten met een reünistendag. Degenen die thans dienen bij, of in het verleden waren ingedeeld of een functie hebben vervuld in één van de organisaties van de Militair Geneeskundige Dienst/Geneeskundige Troepen van de Koninklijke Landmacht of Luchtmacht en ook de actief dienenden die vroeger daartoe behoorden, zullen elkaar op die dag kunnen ontmoeten. Het programma van de reünie omvat o.a. een historisch defilé en een demonstratie van het moderne materieel.

Gaarna vraagt de redactie van De Militaire Spectator aandacht voor de in dit nummer opgenomen terugblik van de Inspecteur van de Militair Geneeskundige Dienst van de Koninklijke Landmacht en voor de pennevruchten van enkele officieren van het Dienstvak van de Geneeskundige Troepen. Een hartelijk proficiat voor de honderdjarige.

☆ ☆ ☆

De Luchtmacht Stafschool is twintig jaar geworden. Op 20 april 1949 vond de oprichting plaats van dit hoogste vormingsinstituut van de Koninklijke Luchtmacht. Hier worden luchtmachtofficieren opgeleid voor het vervullen van hogere comando- en staffuncties.

De stichting van de Luchtmacht Stafschool was een logische schakel in de keten van snelle ontwikkelingen, die zo kenmerkend is geweest voor de groei van de luchtvaart in het algemeen en die van de militaire luchtvaart in het bijzonder, en die in Nederland voorlopig haar bekroning vond op 14 maart 1953, toen Hare Majesteit Koningin Juliana het Wapen der militaire Luchtvaart verhief tot een zelfstandig krijgsmachtdeel, de Koninklijke Luchtmacht geheten.
In de afgelopen twintig jaar heeft het programma van de Luchtmacht Stafschool vele veranderingen ondergaan. Deze veranderingen beoogden de opzet van de cursussen aan te passen aan de veranderde eisen die onze tijd stelt. Het is immers zo, dat de kennis die enkele jaren geleden nog maar nauwelijks bereikbaar was, nu veelal reeds is verouderd. Het is dan ook geen wonder, dat in het programma van de Luchtmacht Stafschool de nadruk zo sterk ligt op vorming, méér dan op het bijbrengen van feitenkennis.

In dit nummer van De Militaire Spectator wordt in een aantal artikelen o.m. de historie van de Luchtmacht Stafschool belicht. Tevens zal echter een beschouwing worden gewijd aan de toekomst.

Dat de Luchtmacht Stafschool ook over de vaderlandse grenzen heenblikt, blijkt uit het feit dat aanstaande docenten ook aan buitenlandse stafscholen worden opgeleid. Van één zo'n opleiding wordt een verslag gegeven.
De redactie van De Militaire Spectator spreekt gaarne haar gelukwensen uit bij dit vierde lustrum. Moge de Luchtmacht Stafschool ook in de toekomst de aanstaande stafofficieren van de Koninklijke Luchtmacht op de beste wijze helpen vormen.

Nieuwe uitgave

Korea: 1950-1953, door E. O'Ballance, 171 blz., 7 afb. Uitg.: Faber & Faber Ltd, Londen, 1969. Prijs: 36 s.

Een nieuw produkt van een auteur die reeds eerder — in vroegere uitgaven — de Griekse burgeroorlog (1944-1949), de Indo-Chinese oorlog (1944-1954), de rebellie op het Maleise schiereiland (1948-1960) en de Algerijnse oorlog (1954-1962) analyseerde en die ook in het verleden de legers van de USSR en Rood-China aan een beschouwing onderwierp.

Thans presenteert hij dan de geschiedenis van het militaire optreden van de VN in Korea. Reeds in het voorwoord lanceert hij enkele opmerkingen die het overdenken waard zijn. De Koreaanse oorlog bracht de communisten het besef bij, dat niet elke agressie ongestraft blijft en geeft een beeld van het politieke en militaire verloop van een zg. beperkte oorlog in dit atoomtijdperk. Schr. is van mening, dat in Korea alleen de VN-strijdkrachten zich beperkingen oplegden en dat aldaar de strategie van de nucleaire afschrikking van waarde is gebleken. Naar zijn idee realiseert men zich nl. niet overal, dat de communisten pas besloten tot het aangaan van een wapenstilstandovereenkomst toen zij dachten dat inzet van nucleaire wapens aanstaande was. Het Koreaanse conflict is het eerste voorbeeld van een oorlog op grote schaal tussen een Chinees leger en westelijke strijdkrachten. Het heeft het sprookje dat de Chinese soldaat onbeperkt zou kunnen vechten op een handvol rijst wel uit de wereld geholpen. Toen de aanvoer stagneerde was het gedaan met gevechten op grote schaal.
In Korea was geen sprake van een geïsoleerde operatie, doch van een manifestatie van een mondiale worsteling tussen conflicterende ideologieën. De vrees dat machtige Russische legers in westelijke richting in opmars zouden gaan was in die tijd duidelijk aanwezig. Beweerd is wel, dat de Koreaanse oorlog er een was, die werd gevochten op de verkeerde plaats, op de verkeerde tijd en tegen de verkeerde vijand; dit alles om een confrontatie met de werkelijke vijand — de Sovjet-Unie — te vermijden.
De militaire operaties worden van het begin tot het einde beschreven. Interessant is de nabeschouwing, die begint met een bespiegeling omtrent de vraag wie nu eigenlijk heeft gewonnen. Militair gezien eindigde de oorlog in een patstelling, die met conventionele wapens nauwelijks was te doorbreken. De grens tussen Noord- en Zuid-Korea bleef in de buurt van de 38e breedtegraad. Omdat het agressieve communisme een halt werd toegeroepen claimden de VN de overwinning, doch de communisten zijn van mening een complete psychologische zegepraal te hebben bevochten, omdat zij zouden hebben bewezen dat massaal militair optreden zelfs met inferieure wapens succesvol kan zijn tegen de gecombineerde westelijken voorzien van moderne middelen. De wettigheid van deze eerste militaire VN-activiteit acht schr. twijfelachtig. Zuid-Korea was zelfs geen lid van de VN. Zoals bekend, was de inbreng van de VS zeer groot. In aantal werden de Amerikanen slechts overtroffen door de slecht uitgeruste en onderbetaalde Zuidkoreanen, die zich van het begin af waardevolle vechters toonden en voor wie — naarmate zij werden geschoold en van goede middelen werden voorzien — de waardering geleidelijk aan groeide. Van de andere VN-leden was de inbreng gering en veel bekritiseerd. Frankrijk leverde slechts een infanteriebataljon, doch had het excuus de handen vol te hebben in Indo-China. Het Britse Commonwealth leverde 20.000 man, de Turken 5000 man, 14 andere lid-staten kwamen met niet veel meer dan een symbolische bijdrage. Het optreden van het Nederlandse bataljon tijdens het Chinese offensief van mei 1951 wordt in het boek nog kort gememoreerd.
Het boek is voorzien van een duidelijke index en is een goede bijdrage tot de militaire geschiedschrijving. F.T.